

Volford Éva

Holtak szigete V.

Arnold Böcklin azonos című festményéhez

Ezt az eget a hold is kerüli,
csak egy obolosz villan fémesen.
Ezüstös fénye az egyedüli
a szigeten s túl a bérceken.
Szótlan víz sziklát mos félszegen,
sós lehelet a szél, nem susog.
Holt földbe fogódzva kéjtelen,
zöldellnek mégis a ciprusok.

Az égbolt a torkát köszörüli,
a viharfelhők sora végtelen,
nem tudja senki, mikor derül ki,
s lát-e még a sziget fényeket.
A föld naiv reményt dédelget,
mely, mint iszapra hullott sulyom,
lélektalpra fúródik élesen,
mint stratusokba a ciprusok.

Köbe vájt sírkamrák név nélküli,
rég elhasznált lelkeket rejtenek.
Halálhajóját Kharón kiköti,
s partra vet egy újabb életet.
A Sztüxön túl bolyongó kéreget,
száz év, s feltár minden kis zugot,
megőrül – talán csak képzeleg –,
vagy valóság a távoli ciprusok?

Nem szökik be fény a réseken,
az égbolt földszürke cinkburok,
akár magamat látnám részegen,
csak itt van ami él: a ciprusok.

Kintsukuroi¹

„Keserves ügy. De rám tekint
Talán Isten, ha zajt csapok.”
François Villon

Falábbal járok friss halott parázson.
Szabadon döntök rosszul, ahogy elvárt:
éles késekről nyalom le a lekvárt,
s a szilvás vérízt finomnak találom.

A hegeket számolni nem tanácsos.
Mások is ütnek, s kevés, aki megszán,
szív-csont töréshez mindig akad egy társ,
hogy lefogjon, ha engednek a láncok.

Nem leszek egyéb, mint törött kék csésze,
amit az Idő ujjai próbálnak
megragasztani, karátokkal rakva,

s ha majd a ráncok rajzolnak térképet
megkopott csontjaim takarójára,
minden törés aranyfolyó lesz rajtam.

¹ A törött kerámia javításának japán művészete, porított arany, ezüst vagy platina keverékével. Filozófiaként az objektum történetének részeként kezeli a törést és a javítást, nem próbálja azt álcázni.